

Forfatter: Drachman, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1878-02-12)

Citation: Drachman, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1878-02-12)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 202. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000134.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Parisd. 12 Febr. 78.

Kære Hr. Cancelliraad Hegel.

Jeg iler med at bringe Dem den glade Tidende, at jeg nu er naaet saa langt frem i mit lyrisk-dramatiske Digt »Prinsessen og det halve Kongerige«, at jeg tænker at kunne sende Dem Manuskriptet i Slutningen af denne eller Begyndelsen af næste Uge. Jeg har opholdt mig i de sidste tre Uger ude paa Landet i en afsidesliggende Egn af Bretagne, og det er der lykkedes mig i Ro og under Naturens store Ensomhed at fordybe mig saaledes i mit Emne, at jeg har kunnet arbejde derpaa — jeg kan næsten sige — Nat og Dag.

Nu er jeg taget til Paris med mit Arbejde for at lægge den sidste Haand derpaa, medens jeg samtidig hører nogle store Kirkekoncerter, der skal komme Slutningen til Gode. Jeg har flittig været til Messe og anden Gudstjeneste i de primitive gammel-katholske Kirker ude paa Landet, der har saa megen Lighed med Gudstjenesten i Middelalderens sidste Halvdel, hvori mit Æventyr foregaar. Naar jeg har afsendt Manuskriptet, tager jeg atter tilbage til mit landlige Opholdssted ved Havet og mellem Klipper og store Bakkestrækninger, hvor jeg befinder mig saa vel.

Jeg er glad og stolt ved at have faaet dette Arbejde frem netop nu, som en yderligere Fortsættelse af den store Svingning, som mine Tanker og Anskuelser har taget. Jeg haaber nu, at det skal vise sig, at der er Mulighed for en »Oehenschlägers« Genkomst i vor Literatur, saaledes at vi ikke bestandig behøver at gaa i de Norskes Kølvand. Ibsen er dog inderst inde en gammel Skeptiker, og Bjørnson — ja, hvem kan egentlig blive klog paa ham? Disse to Mænds store Evner og mange Digtninger har øvet et Tryk paa vor Literatur i de sidste 15 Aar. Det er paa Tiden, at Svaret kommer fra vor Side.

Jeg skal ikke give nogen Skildring paa Forhaand af mit Arbejde. Jeg kan kun sige, at det er fuldt af religiøs og mandig Begejstring, af Tro paa det Gode her i Livet — i Modsætning til al den Opløsning i bitre og indbyrdes stridende Detailler, som den moderne Literatur saa ensidigt stiller i Spidsen. Netop her i Frankrig, hvor jeg har »Blomsten« af den moderneste Literatur saa stadig for Øje, kan jeg, ved at føle hele Modsætningen, fordybe mig i den »nye« Literatur, som jeg tror at være kaldet til atter at skabe for mit Føde s. 203land. Tillige giver mit Æmnes hele Æventyr-Karakter mig Anledning til den gladeste Skæmt, blandet med den dybeste Alvor. Og saa er Bogen skrevet i Vers, som - - nok sagt, De kender jo mine Vers. Jeg kan forsikre Dem, at de denne Gang overbyder sig selv. . . .

Bogens Størrelse vil blive som den sidste Digtsamling, og det er mit Ønske, at den i Udstyrelse og Tryk bliver som »Derovre fra Grænsenü« (se Versene Side 90—91). Det er dernæst en bestemt Betingelse, jeg stiller, at Bogen skal være udkommet de sidste Dage i Marts Maaned, idet jeg nemlig (hvad jeg her privat meddeler Dem) ønsker med dens Fremkomst at støtte et Løfte, som Minister Fischer har givet mig, men som »Venstre« grundet paa mit formentlige Frafald maaske stiller sig vel køligt overfor paa Finansloven.

Denne Bog vil — det forudser jeg — gøre om muligt endnu større Opsigt end »Derovre fra Grænsen«, og vil vinde alle Hjærter, og ikke mindst ved hele sin Holdning overfor det Religiøse.

Hermed slutter jeg foreløbig, idet jeg med Hensyn til de nærmere Detailler osv. forbeholder mig at skrive Dem til samtidig med Oversendelsen af Manuskriptet. Tør jeg bede Dem, hvis De ser Hr. Borchsenius, at meddele ham denne fornøjelige Efterretning. Jeg ved, at faa tager saa megen Del i mit litteraire Liv, men jeg har selvfølgelig i denne sidste Maaned maattet være overordentlig sparsom med min Tid til Correspondance m. m.

De venligste Hilsner til Dem og Søn.

Deres hengivne
Holger Drachmann.